Ч. 12. Середа 17 (29) сїчня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і **Адмінїстрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Орґанїзация кредиту селяньского і спілки парцеляцийні.

Комісия банкова предложила Соймови справоздане в справі орґанїзациї кредиту селяньского і відносин Банку краєвого до спілок парцеляцийних.

Комісия каже, що коли в инших краях, де селяни економічно і цивілїзацийно далеко більше поступили, лихви, яка ширить ся між селянами, досї ще не викорінено, то як велику шкоду мусить она робити між нашим селяньством, скоро єсть ще богато повітів, де або зовсїм нема заведень даючих селянам кредит, або суть слабо розвинені і розпоряджають малими фондами.

Видїл краєвий в своїм справозданю порушаючім сю саму справу, каже, що сума 53 мілїонів представляє всї довги гіпотечні нашого селяньства, і уважає ту суму дуже низькою в порівнаню до вартости і обшару ґрунтів селяньских в нашім краю.

Однакож комісия банкова, хоч би навіть приймила, що сума 53 мілїонів представляє всї гіпотечні довги власности селяньскої, не може ся ще уважати за доказ доброго економічного положеня селян під взглядом кредитовим, бо роздроблена посїлість селяньска найчастїйше не надає ся до кредиту гіпотечного, а вірителї, особливо же приватні, дивлять ся звичайно на особисті прикмети довжника і на єго движиме майно, знаючи, як трудною і коштовною єсть екзекуция на гіпотеку, обіймаючи ледви кілька морґів. Треба длятого числити ся з тим фактом, що наші селяни мають богато незагіпотекованих довгів, котрих суми годї означити, але котра мусить бути дуже велика, о чім звістно добре кождому, хто знає відносини селяньскі.

Єсть також фактом, що приватні капіталїсти беруть від довжників лихву у всїлякій формі, або впрост жадають від них великих процентів, або беруть збіже та инші плоди на рахунок капіталу по дуже низькій цїнї, або наконець беруть від довжника ґрунт до ужитку і т. д. То визискуванє довжників спонукувало основуванє Товариств задаткових, але товариства ті ще не розширили ся по цїлім краю, так, щоби бодай більшість селяньства брала в них участь, хоч до сих товариств приступило більше як 100 тисячів селян. Коли-ж загально признано, що Товариства задаткові, заложені не на спекуляцию, але для добра загалу, боронять найуспішнїйше від лихви, то треба стреміти до того, щоби та орґанїзация обняла цїлий край.

Двайцятьлїтна праця орґанїзацийна на поли селяньского кредиту не довела ще до того, щоби в кождім повітї була відповідно вивінована институция, удїляюча селянам кредиту не в цїлях спекуляцийних, але для загального добра. Суть ще значні люки в тій сїти товариств задаткових, для котрих центральним заведенем кредитовим єсть Банк краєвий; суть також численні товариства тої катеґориї, не досить засібні в капітал оборотовий і не можуть відповісти своїй задачї.

Треба отже конче доповняти ту орґанїзацию, закладаючи нові институциї, там де їх нема, а запомагаючи капіталом ті, котрі потребують збільшеня фондів. Комісия банкова висказує то переконанє, що єсть обовязком репрезентациї краю не лиш заохочувати до тої працї орґанїзацийної, але підпирати єї також грошевими запомогами з фонду краєвого. Треба то зробити тим скорше, що в виду наших відносин селяни не можуть користати з дешевого кредиту в Банку краєвім.

Досьвіди пороблені при удїлюваню селянам кредиту гіпотечного центральною институцию, дїлаючою за посередництвом філїй і аґентий єсть ще сьвіжо в памяти. Доси ще веде ся лїквідация Банку рустикального і лиш сполученими силами властий автономічних та інституций фінансових і приватних людий не допущено до катастрофи, яку міг би викликати конкурс того банку. Не можна длятого жадати від Банку краєвого, щоби удїляв селянам кредиту гіпотечного так само легко, як Банк рустикальний. А також і для довжників улекшене кредиту було би небезпечним. Звістно, що значні суми з позичок Банку рустикального змарновано і то вплинуло дуже на невиплатність довжників. Для банку на цїлий край трудно доходити і справджувати, на яку цїль селянин засягає позичку і допильновувати, щоби він ужив єї продуктивно. Такої задачі може піднятя ся лиш институция льокальна, не оперуюча на зиск, і в тім вага добродїйного впливу повітових институций кредитових. Комісия предкладає длятого, щоби Видїл краєвий заняв ся закладанем льокальних институций кредитових в повітах, де їх ще нема, а именно товариств задаткових і кас ощадностий. Комісия каже, що позички в облїґациях комунальних можуть бути особливо догідні для повітових институций, займаючих ся кредитом селяньским.

Що же до спілок парцеляцийних, то комісия покликуючись на торічнє своє справозданє, в котрім виказала хосенність і потребу частковой парцеляциї, зазначує знову, що положенє більшої посїлости пригнетеної довгами гіпотечними єсть дуже трудне і часткова парцеляция

12.

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Похід спинив ся. Ґвардисти позлазили з коний і старали ся чим скорше вкрити свого вожда щитами. Товпа, що дивила ся на ту подїю, думала, що молодець кинув умисно цеглою і стала єго величати. А він стояв все ще як остовпілий коло примурка і розважаючи, що з того може ще настати, сам своїм очам не вірив.

Нараз як би злий дух опанував товпу на сусїдних кришах. Люди стали зривати цеґли з примурків, дерево і глину та в завзятій злости почали кидати ними в леґіонерів. Прийшло до лютої бійки, в котрій, як можна було предвидїти, войско побідило.

Юда з блїдим від страху лицем відступив ся від примурка.

— Ой Тирзо, Тирзо — крикнув він, — що тепер стане ся з нами!

Тирза не видїла, як цегла упала, і не зважала на то, що опісля стало ся, але видїла то заворушенє, яке настало і чула крик, який зробив ся. Здогадала ся, що мусїло стати ся щось страшного, але не могла зміркувати, що такого, та й не здогадувала ся анї тої причини, анї тої небезпечности, в якій знайшла ся она і ті, що були для неї дорогими.

— Що стало ся? Що то все значить? — спитала она нараз в страху.

— Я убив римского намістника. Цегла поцїлила єго.

Лице єї стало блїде як стїна. Она обняла брата за шию і з превеликого болю не могла вже промовити, лиш дивила ся єму в очи. На вид єї він набрав відваги.

— Я то не умисно зробив, Тирзо! То припадок! — сказав він спокійно.

— Що-ж они нам зроблять? — спитала она в страху.

Він глянув на той заколот, який зробив ся на кришах і на улици та пригадав собі грізний погляд Ґратуса. Коли він не погиб — то де конець єго мести? — А коли поги-б, то до якої лютости доведе леґіонерів напасть народу? Він вихилив ся ще раз поза примурок і видїв, як прибочна сторожа помагала Римлянинови сїсти знову на коня.

— Він жиє, Тирзо! Він жиє! Благословен Бог наших вітцїв! Вже успокоєний обернув ся він до неї і сказав: Не жури ся, Тирзо! Я розкажу, як і що було, а они пригадають собі нашого тата і єго заслуги та не вдїють нам нїчого.

Він завів єї до баштової комнати. — Нараз затрясла ся криша під єго ногами; роздали ся удари довбень, бальки і двері затрiщали. З подвіря понїс ся голос тревоги. Відтак чути було кроки многих людий, незрозумілі голоси, проклони і благанє разом з плачем перепуджених жінок. Вояки виважили північну браму від дому і добули ся до середини. Юда в своїм страху зміркував, що за ним шукають. Перша гадка у него була — втїкати; але куди? — Хиба лиш крила могли би єго спасти! Тирза, котрій з лиця було видко, як она перепуджена, вхопила єго за руку.

— О, Юдо, що то значить ся?

— Він не відповідав. Чув, як убивають службу — а єго матїр? — Чи то не єї голос? — На силу промовив: Лиши ся тут, Тирзо, і зажди на мене! Я збіжу на долину, та подивлю ся, що стало ся; відтак верну до тебе.

Мимо всего змаганя, щоби не показати страху по собі, голос єго дрожав. Тирза обняла єго ще кріпше; ще сильнїйше, ще більше процинаючо понїс ся голос єго матери. Він не міг вже довше чекати.

— То ходи зі мною! Ходїм на долину!

Ґалерия чи тераса на кінци сходів була повна вояків. Другі уганяли з добутими мечами з одної комнати до другої. В кутику присїла громадка перепуджених женщин і просила помилуваня. На другій сторонї якась женщина старала ся вирватись з рук вояка і той мусїв ужити всеї сили, щоби єї не пустити. Одїж на нїй була подерта. Волосе спадало їй на лице; єї крик заглушував всякий инший. Юда при-

в многих случаях була би хосенна, а селянам далаби можність набути кусень землї.

Сойм краєвий.

(15 засїдане з дня 27. сїчня 1896).

По відчитаню спису петиций наступило перше читане внесеня пос. Жардецкого о комісиї для відбираня достав для армії і перше читане внесеня пос. Меруновича в справі саджения тютюну коло Винник.

На основі справозданя комісиї податкової о внесеню пос. Клеменсєвича в справі пільг в оплатї податку консумцийного від мяса, ухвалено: Взиває ся правительство, щоби взяло під розвагу, чи і під якими услівями в тих случаях, в котрих мясо походить з дорізаної в наслідок нещасливої пригоди худоби, дали би завести ся пільги податкові і щоби ті пільги завів в дорозї законодавства державного.

Петицию жовківского Видїлу повітового, жовківскої ради міскої, сокальского видїлу повітового, сокальскої ради міскої, громад і обшарів двірских в повітї сокальскім в справі утвореня трибуналу судового першої інстанциї в Жовкві а взглядно в Сокали, ухвалено на внесене комісиї правничої передати Видїлови краєвому до розслїду.

По сїм мало наступити справоздане комісиї адміністрацийної о предложеню Видїлу краєвого в справі закона ловецкого. Маршалок усунув сей предмет з порядку дневного, бо Міністерство надіслало онногди свої заміти до проєкту сего закона, над котрим комісия мусить застановити ся.

На внесене комісиї петицийної ухвалено петицию громади міста Буківска о поручене дирекциї Банку краєвого, щоби тій громадї удїлила позичку комунальну в сумі 4000 зр., передано Видїлови краєвому до розслїду, а коли переконає ся, що треба прийти громадї в поміч і що она дасть достаточну поруку, щоби поручив дирекциї банку залагодити прихильно ту петицию.

Над петициєю Волод. Володковича, посесора у Вишнївчику пов. підгаєцкого о винагороду за шкоду внаслїдок зарази на худобу і над петициєю о. Льва Срочиньского в Яслї о удїлене ремунерациї для сотрудників за сповнюване функций в шпитали, перейшов Сойм до порядку дневного.

Петицию громади Галича о знижене мита на дорозї краєвій і повітовій в Галичи, взглядно о перенесене рогатки відступлено Видїлови краєвому до залагодженя.

Петицию ґр. Борковскої в справі увільненя обшарів двірских в Довжанцї і Домаморичи від оплати мира краєвого на рогачцї в Загробели, відступлено Видїлови краєвому до узгляднення при відновленю контракту аренди того мита.

Петицию громади міста Борислава о шконтро каси, відступлено Видїлови краєвому до залагодженя.

З порядку дневного мало наступити справоздане комісиї банкової в справі орґанізациї селяньского кредиту і віднощеня Банку краєвого до спілок парпеляцийних. — Пос. Бернадзїковский поставив внесене, щоби сю справу, вельми важну для селяньства усунути з порядку дневного, бо посли ледви перед хвилею одержали справоздане комісиї і не мали часу в нїм розглянути ся. — Справоздане усунено з порядку.

Пос. Варжеха інтерпелював комісаря правительственного, що староства не хотять видавати начальникам громад зошитів пашпортових на худобу без зложеня з гори місячної або річної передплати.

Є. Ексц. п. Маршалок заповів, що вибори до Видїлу краевого поставить на порядку дневнім дня 3 лютого. — На тім закінчено засїдане.

Перегляд полїтичний.

До Politik доносять з Відня, що Рада державна, котра в лютім має бути скликана, буде радити лиш до половини мая, а відтак ще в маю зберуть ся в Будапештї спільні Делеґациї. Дебата буджетова потягне ся ще чотири недїлї, а підчас того буде в комісиї вела ся нарада над проєктом реформи виборчої. Справоздане в сїй справі буде предложене повній Палатї ще перед Великодними сьвятами.

З Праги доносять, що Старочехи лагодять ся знову до акциї полїтичної, щоби дати доказ, що они хотять показати, що Молодочехи інформують правительство односторонно і в тій цїли відбули вчера нараду.

Коронация царя відбуде ся в Москві 12 мая а торжественний єго вїзд до міста назначений на день 6 мая. — Кажуть, що товариш мінїстра справ заграничних, Шишкін, має уступити, а на єго місце прийде ґр. Остен-Сакен.

Правительство італїяньске висилає з великим поспіхом войска до Ерітреї. Кажуть, що аж тепер розпічнеся велика війна, а Італїя заключить мир з Менеликом аж тогди, коли возьме в посїдане цїлу провінцию Тіґре і обійме протекторат над Абесинією. Правительство не вірить в добру волю Менелика і єсть того переконаня, що він завів переговори лиш длятого, щоби зискати на часї.

Новинки.

Львів дня 28 сїчня 1896.

— Іменованя. П. Мінїстер судівництва іменував радника суду краєвого в Кракові Теод. Калитовского заступником старшого прокуратора при тімже судї, а ад'юнкта суду повітового в Бялій Єрон. Блонаровича заступником прокуратора в Тарнові. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу іменувала податковими поборцями контрольорів: Мих. Юревича і Володисл. Бохиньского; дальше контрольорами официялів податкових: Льва Шерфа, Алекс. Добряньского, Станисл. Солецкого, Кар. Красинь

скочив до неї. — Мамо! Мамо! — крикнув він. — Она витягнула руки до него, але в тій хвили, коли хотїла єго імити ся, єї відтрутили. Відтак почув він як хтось сказав:

— То він!

Юда оглянув ся і побачив — Месалю.

— Що, він, той хлопець, скритоубийником? — спитав відтак якийсь леґіонер в иншій зброї.

— Боги! — відповів на то Месаля — нїби то треба аж старим бути, щоби когось смертельно ненавидїти! То він, а онто єго мати і сестра! Маєте цїлу родину.

В Юдї відозвала ся любов до своєї родини і він забув на суперечку з своїм товаришем з дитинних лїт.

— Ратуй їх, Месальо, згадай собі на нашу дружбу з дитинних лїт і ратуй їх! Я — Юда — благаю тебе.

Месаля як би єго не чув. Обернувшись до официра сказав:

— Мене тут вже не потреба. Там на улици єсть більше до роботи. Най пропадає Ерос, Марс най живе!

Сказавши то, пішов. Юда зрозумів єго і в превеликім горю молив ся в души:

— Коли настане годинa Твоєї мести, о Господи, нехай моя рука буде тою, котрої Ти ужиєш!

Він дотиснув ся перед официра.

— Пане! Тота женщина то моя мати. Не роби їй нїчого; не роби нїчого моїй сестрі онтам! Бог справедливий, відплатить тобі милосердием за милосердие!

Слова ті, видко тронули официра.

— Відведїть жінки в тюрму — сказав він; — але не робіть їм нїчого злого! Будете мусїли за них відповідати.

А відтак обернув ся до тих, що держали Юду і сказав: Принесїть шнури та звяжіть єму руки; відтак виведїть єго на улицю. Не уйде він заслуженої кари.

Матїр відвели. Тирза в домашній одежи і не могучи все ще опамятати ся зі страху, пішла добровільно з вояками. Юда послїдний раз споглядав за ними, як коли-б хотїв, щоби їх вид вбив ся єму добре в память; — коли плакав, то сльозо єго нїхто не видїв. Тих кілька хвиль вистало, щоби в нїм зробити повну переміну. В виїмкою кількох слабих проявів дитинної честилюбивости, виступала в нїм доси лиш любов до своєї матери і сестри; але коли тепер підняв голову і наставив руки до звязаня, щезла в нїм єго дитинність. Він став мужчиною.

На подвірю роздав ся голос труби. Вояки збігли з ґалєриї. Многі з них, що не мали відваги станути в рядах з доказами своєї охоти до рабунку, покидали все на землю, і земля була вкрита доокола всїлякими річами. Коли Юда опинив ся на улици, уставляли ся ряди в порядку.

Єго матїр і сестру та всю службу вивели північною брамою, котрої розвалини затарасували улицю. Плач слуг, з котрих неодні таки породили ся в сїм домі, розривав серце. Коли наконець вигнано і конї та всю худобу з обійстя, зміркував Юда цїлу силу мести прокуратора. Не пощадив навіть самого будинку. О скілько то можна було зробити, не сьміло лишити ся в домі анї живого духа. Коли-б в Юдеї знайшли ся ще й другї такі зухвалі, що хотїли би убити римского намістника, то судьба князївскої родини Гур мала бути для них осторогою, а зруйнований дім мав їм пригадувати історию тої родини.

Официр чекав на дворі, а тимчасом віддїл вояків забивав вхід до дому. Бійка на улици вже була майже притихла і лиш тумани пороху на кришах вказували, що ще не зовсїм настав спокій. Леґіонери не стратили нїчого нї з свого блеску нї з своєї сили.

Юда шукав очима за матїрю і сестрою, але не міг їх нїгде добачити. Аж ось нараз підняла ся з землї Амра, що лежала десь в кутику і пустилась до виходу. Кількох вояків хотїло єї вхопити, але она вирвала ся від них. Прибігла до Юди і припала єму до ніг.

— О Амро, добра Амро — сказав він — нехай Бог тобі помагає, я вже не можу!

Она з болю не могла відповісти. Він нахилив ся до неї і шепнув їй до уха: Жий, Амро, жий для Тирзи і для моєї матери! Они вернуть і....

Якийсь вояк вхопив єї. Она вихопила ся від него і побігла на подвіре.

— Лишіть єї! — сказав официр. — Забємо дім а тогди она згине там з голоду.

Вояки забивали розвалену браму дальше, а коли скінчили, забили і вхід від західної сторони. — Палата родини Гур осталась пусткою. Когорта помашерувала до кріпости. Прокуратор, прийшовши незадовго до себе, розпорядив, що зробити з арештованими.

На другий день прийшов відділ вояків до опустїлої палати. Всї входи запечатано воском а на стїнї прибито оповістку в латиньскій мові: „Се єсть майно цїсарске“. — Римляни були переконані, що та оповістка відповість своїй цїли.

Минув знову один день — а на дорозї з Єрусалима до Назарета їхав римский сотник з десяти їздцями. Назарет був тогди маленьким сїльцем; однїсенька туди дорога була мало що більша як стежка витоптана чередами. На полудне тягнула ся рівнина Ездрелону, а з горба на заходї було видко Середземне море, околицю по тамтім боцї Йордану і гору Гермон. В долинї доокола було видко огороди, виноградники і пасовиска, а стоячі денеде пальмові та оливні садки надавали околици всхідний вигляд. В самім селї були доми бідненькі — одноповерхі, чотирогранні з плоскими кришами та скрізь зарослі бурянами. Спалені від сонця поля Юдеї кінчили ся на границї Галилеї.

Коли віддїл доходив до села, роздав ся голос труби, що як би якимсь чаром подїлав на жителїв. Всї повибігали до огородів та перед хати, щоби подивити ся на войско. І тут не було прихильности для Римлян, але з цїкавости забули всї на ненависть. Віддїл пустив ся до кернициї, а селяни і собі туди.

Появлене ся войска в Назаретї було ще тим більше цїкаве, що оно вело з собою якогось вязня, і люди длятого ще тим більше збігали ся. Той вязень ішов пішки, босий і про-

ского; відтак офіциялами ад'юнктів податкових: Тад. Ратиньского, Мих. Жупника, Ник. Скольского, Ів. Сольона; вкінци ад'юнкта Ом. Стеткевича і практикантів податкових: Ром. Волоса, Ів. Пшевозничка, Ів. Кутковского, Йос. Ярошa, Вяч. Венцля і Теод. Чекаловского.

— **Перенесеня.** Дирекция почт перенесла асистента почтового Зен. Пахолього з Коросна до Львова. — П. Мінїстер судівництва перенїс заступника прокуратора державного з Тарнова Здисл. Катиньского до Кракова.

— **Відзначеня.** Є. Вел. Цїсар надав ад'юнктови помічних урядів при висшім Судї краєвім у Львові Андр. Сташиньскому при его переходї на пенсию титул і характер директора помічних урядів.

— **Новий уряд почтовий** увійде в житє з днем 1 лютого с. м. в Прошові пов. тернопільского. Округ доручень сего почтового уряду будуть становити громади і обшари двірскі: Прошова, Скоморохи, Смолянка і фільварок Цезарівка.

— **Церков в Сулимові** коло Варяжа погоріла в наслїдок неосторожности церковної обслуги.

— **В окружнім судї в Бережанах** відбула ся дня 14 с. м. перед трибуналом карна розправа против Антона Мазуркевича, ткача зі Зборова, о злочин обманьства через те, що в осени м. р. аґітував за еміґрацією до Бразилиї і брав по 10 зр. завдатку на „шіфкарти“. По переведеній розправі Мазуркевича увільнено і випущено его з вязницї, де перебув два місяцї в слїдстві.

— **Нове академічне товариство** п. н. „Академічна Громада“ завязало ся дня 26 с. м. у Львові. Головою товариства вибрано студ. фільософії Ів. Раковского.

— **Зелїзнича катастрофа.** В суботу вечером на шляху зелїзницї Львів-Чернівцї між стациями Єзупіль і Станїславів наїхав особовий поїзд на поїзд товаровий, що ішов тими самими шинами поперед него. Удар був такий сильний, що чотири передві вози особового поїзду цїлком розлетїли ся. Кілька осіб стало жертвою того нещастя, доси ще не знати. До одної львівскої ґазети пишуть, що між иншими тяжко покалїчений учитель школи вправ при семинариї учительскій в Станїславові п. Роман Заклиньский. Єму грозить утрата лївого ока.

— **Страшнє нещастє** лучило ся в пятницю в Тернополи, де скажений пес покусав двайцять кілька осіб. Всїх покусаних рішив магістрат вислати до заведеня др. Буйвіда в Кракові. Покалїченого вояка відослали войскові власти до Будапешту. В містї великий страх, бо нїхто не знає кілько псів покалїчених. Заступник бурмістра др. Лучаковский видав відозву, котрою взиває, щоби покалїчені зголосили ся в маґістратї, звідки будуть висланї до дра Буйвіда в Кракові. Доси зголосило ся шїснайцять жертв.

— **Відважна жінка.** Перед кількома днями до двора в Звинячи добрали ся в часї неприсутности пана дому опришки. Жена властителя двора панї Мисловска чуючи шум в сусїдній комнатї вхопила револьвер і сьвічку та війшла там, щоби побачити, що там дїє ся. Однако ледве станула в порозї, ударив єї один з напастників, жид, грубим колом, на щастє лише в рамя. П-ї Мисловска упала під ударом, але не стратила притомности духа і почала до опришків стріляти. Ті зараз утїкли, а один з них ранений, як се видко з полишених слїдів крови. Доси ще не зловлено нї одного з напастників.

— **Зловлений обманець.** Від кількох тижднїв крутив ся по Львові якийсь молодий чоловік заходив до склепів, замавляв там товари, все дая якоїсь богатїйшої особи, велїв їх за собою відсилати, а на улици відбирав від хлопців, велїв на себе перед каменицею ждати і відтак утїкав переходними каменицями. Як сказано уходило єму се кілька тижднїв, аж вчера завдяки припадкови удало ся его прихопити. Перед двома тижднями украв він в згаданий спосіб кальошї в головнім складї фірми Альфреда Вайса а вчера прийшов до філїї тоїж фірми при ул. Галицкій і там замовив три пари кальошів для якогось сьвященика. Однако в склепі був припадком один з субектів, котрий перед двома тижднями видавав обманцеви кальошї в головнім складї. Той пізнав обманця і задержавши его, віддав в руки полїциї. Вість о тім розійшла ся летом блискавицї по цїлім Львові і в годину пізнїйше зголосило ся на полїциї пятнайцять купців, котрих зловлений злочинець в такий самий спосіб обікрав. Обманець єсть 20-лїтним жидком, називає ся Макс. Кац, мешкає на Знесїню і єсть терговельним субєктом в склепі Найвельта при ул. Краківскій, що улекшувало єму обманьства, бо був добре обзнакомлений з купецкими звичаями.

— **О пожарі театру в Катеринославі** на Українї — о котрім ми згадали оногди коротко після телеґрафічних звісток — надходить з Катеринослава такі близші вісти: На Йордан дня 18 січня україньска трупа Н. К. Саксаганьского заповіла пополуднїшнє представленє для молодежи в деревлянім цирку — т. зв. театрі Копилова, осьвітленім нафтовими лямпами. З причини сьвята Богоявленія, а до того і жидівского сабашу театр був заповнений християнами і жидами. Почалось представленє „Наталки Полтавки“. Серед представленя вибігла на сцену одна з артисток і крикнула „горить!“ І справдї заняло ся було в ґардеробі — докладно не відомо, з якої причини, але імовірно пукла була лямпа. Публика, стревожена криком артистки, зірвала ся і кинулась утїкати. В театрі було аж вісїм виходів, але з причини зимна аж шість виходів було запертих, отже остались тільки два. Можна-ж собі представити, який настав хаос! Тимчасом душний дим клубами почав ширитись по сали, а відтак огонь при сильнім продуві, дуже бистро обняв куртини, стелю, а відтак перенїс ся й на салю. Публика в ґалерий зіскакувала на партер. Погасити огонь годї було, бо з сикавки одна кишка була перервана, а в другій була замерзла вода. За пів години будинок завалив ся. Межи публикою був справдїшний судний день не лише в часї тревоги в серединї театру, але й опісля, на дворі. Крик, зойк! — бо не знати було, чи всїм удало ся спасти. Як показало ся опісля — згоріло (як сконстановано по розкопаню згарищ) 21 осіб, переважно дїтий, в більшій части жидівских. Персонал театральний вийшов цїло, але шкоди має трупа Саксаганьского на 12.000 рублїв, бо згоріла вся ґардероба, ноти, бібліотека — словом цїле майно театру Саксаганьского.

— **Намірене обманьство.** До каси банку краєвого у Львові зголосив ся в суботу якийсь сторож в векслем на 1800 зр. підписаним властителем складу дерева Фішером і золотником Ціппером. Сторож сказав, що приходить яко післанець від п. Фішера. Однако знатоки провірювши підписи пізнали, що они фальшованї і дирекция банку повідомила зараз о тім полїцию, котра арештувала сторожа. Дальше слїдство викрило, що сторож невинний, а післав его до банку з фальшивим векслем один львівский спекулянт.

стоволосий, в подертій одежи та зі звязаними на зад руками. Ремінь від его рук, був закинений коневи на шию. Задля туману, який збили конї, мало було видко того вязня, але то можна було пізнати, що він ще дуже молодий.

Вояки станули коло керницї. Сотник і майже всї его люди позлазили з коний. Вязень майже повалив ся на землю, так був змучений. Люди з села були єму охотно дещо дали, але бояли ся.

Серед того руху, який викликала та подія, і підчас коли збанки з водою переходили з рук до рук, надійшов якийсь чоловік дорогою як від міста Сепфоріс. Якась жінка побачила его і зараз відозвала ся:

— Ось іде тесля! Зараз довідаємо ся.

Надійшовший виглядав дуже поважно. Мав сиве волосе, а сива борода спадала єму на грубу сукману. Він ішов поволи, бо був старий і нїс сокиру, пилку та вісний ніж. Видко, що ішов здалека. Коло керницї станув і розглянув ся по людех.

— Добрий раббі Йосифе! — відозвала ся та жінка і приступила до него. — Тут привели якогось вязня! Спитай вояків, хто він, що він зробив і що єму за то буде.

Лице Йосифа не змінило ся. Він лиш кинув оком на вязня і приступив до сотника.

— Мир Господа з тобою! — сказав він до него.

— Мир богів і з тобою! — відповів сотник.

— Ви з Єрусалима?

— Так!

— Ваш вязень ще якийсь молодий!

— Лїтами, то правда.

— А можна спитати, чим він провинив ся?

— То скритоубийник!

Люди здивовані повторили ті слова, а раббі Йосиф питав дальше:

— Чи він син Ізраіля?

— Жид — відповів сотник коротко. — Я там не знаю ся на ваших поколїнях, але его родину знаю. Ви може чували про єрусалимского князя Гура. Він жив за Ірода.

— Я его знав! — відповів Йосиф.

— Отже то его син!

Всї стали жалувати вязня, а сотник говорив дальше: Оногди на улици в Єрусалимі мало що не убив благородного Ґратуса, кинувши єму цеглою в голову з криші свого дому.

Назаряни споглядали на молодця як на дике звіря.

— Та й убив его? — спитав Йосиф.

— Нї!

— А він же вже засуджений?

— На ґалери — на цїле житє.

— Бог з ним! — закінчив Йосиф свою розмову.

Якийсь молодець, що прийшов з Йосифом і стояв поза ним, виступив на перед, поклав сокиру, що єї нїс, на землю, пішов до керницї і набрав в збанок води і приступив до вязня і дав єму напити ся. Все то стало ся так спокійно, що варта і не спостерегла ся.

Він поклав руку на плече задуманого, нещасливого Юди, а той піднявши очи глянув в лице, котре нїколи опісля не забув, — в лице молодця, може в таких самих лїтах, що й він. Золотисто-брунатне волосе окружало то лице, а синї очи споглядали на него з так невисказано лагідним блеском і з такою любовю та сьвятою повагою, що поглядови тому годї було оперти ся. Під впливом того погляду забув Юда на своє горе і на месть. Взяв збанок і напив ся води. Не промовили до себе анї слова. Коли Юда напив ся, рука що доси спочивала на его плечи, дотулила ся на хвильку як би благословлячи его чола; молодець віднїс відтак збанок назад до керницї, взяв сокиру і станув коло Йосифа, а очи всїх звернули ся на него.

Вояки відпочивши і напоївши конї пустились в дальшу дорогу. На сотника як би зійшов якийсь лагідний дух, бо він сам підоймив вязня і всадив на коня позад якогось вояка. Назаретяни пішли домів, а з ними Йосиф, та его молодий товариш.

То була перша стріча Юди з сином Мариї.

(Дальше буде).

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 28 січня. З нагоди уродин нїмецкого цїсаря відбув ся вчера обід двірский, на котрім Є. Вел. Цїсар піднїс тоаст в честь нїмецкого цїсаря.

Рим 28 січня. Вчера приїхав тут кн. Фердинанд Болгарский і ще вечером поїхав до Ватикану.

Рим 28 січня. Доси не прибула до Адаґеґаму анї кольонна Ґаллїано'го, анї посли ґен. Баратієрі'го вислані до Рас-Маконена.

Александрия 28 січня. Приїхала тут родина Найдост. Архікн. Кароля Людвика і наміряє по гостинї у Найдост. Архікн. Франца Фердинанда в Асуанї поїхати ще до Палестини, до Атин і на Корфу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.